

Hoe de clubliefde voor Le Champion is ontstaan en nooit meer is weggegaan.

Ik, Jan Alblas, ben al redelijk lang lid van Le Champion.

Hoe is dat gekomen en waarom is het Le Champion gevoel nog steeds aanwezig en gaat dat nooit meer weg?

Neleke, mijn vrouw en ook lid, is best wel opruimerig, dit in tegenstelling tot mijn aard van behouden van misschien later nog van pas komende spullen en administratie. Zo ook mijn (kantoor en prive-) agenda's, alsmede de maandelijkse uitgaven van De Championner, heb ik langdurig bewaard en een plekje in huis kunnen geven.

De agenda's van de jaren 1988/1990 raadplegende kwam ik daardoor diverse data tegen, waaruit ik kan opmaken wanneer mijn entree bij Le Champion heeft plaatsgevonden en hoe dat is gegaan.

Nou, hoe is dat gegaan? Ik was in die tijd al vrij lang fanatiek hardloper en dus kocht ik elk jaar het 'wereldberoemde' Trimloopboekje, waarin alle in Nederland door atletiekverenigingen georganiseerde hardloopevenementen werden vermeld. Dit jaarlijkse boekje werd door Le Champion samengesteld en door de

KNAU uitgegeven. In één van de uitgaven, die van het seizoen 1 september 1989/31 augustus 1990, trof ik een verwijzing aan naar het fietsprogramma van Le Champion. Ik ben naar dat programma gaan zoeken en zag daarin een buitenlandse fietsreis van Limmen in Noord-Holland naar de stad Luxemburg en weer terug. Het bleek een tocht van ca. 1.200 km te zijn, die groepsgewijs in 9 dagen moest worden afgelegd. Een pittige tocht derhalve, maar daar schrok ik niet van, hoewel ik nog geen ervaring had met een meerdaagse fietsreis en in heuvelachtig terrein. De tocht zou plaatsvinden van 15 tot en met 23 september 1990. Ik kreeg van Neleke toestemming en zij heeft mij op de 15e in Limmen afgezet en de 23e weer opgehaald.

De reis verliep op zich voorspoedig, maar er deden zich toch voor mij enkele "dingetjes" voor. Eerst het zoeken naar een voor mij passende groep; de gehele groep viel door snelheid, groepsvorming en dergelijke wat uit elkaar, wat op zich normaal was, maar voor mij wel even wennen. Lastiger was het feit dat ik niet gewend was aan de fietsbroeken van die tijd, met leren zeem en dergelijke. Dus kreeg ik al heel snel een zitprobleem, dat steeds erger werd en gedurende de tocht nooit meer overging.

Toevallig vond ik een plek in de mij passende groep van toerleider Albert Hoogendoorn. Bij die groep ben ik de gehele rit blijven rijden en dat pakte prima uit. Met Albert, die al lang was verbonden aan de zogenaamde Buitenlandcommissie van de club en dus al veel ervaring had opgedaan, heb ik veel gepraat en af en toe zelfs overlegd hoe een enkel puntje moest worden aangepakt.

Alles bij elkaar was deze primeur in het buitenland een prachtige ervaring en wist ik ook hoe ik het zadelprobleem moest oplossen.

Enkele weken na deze reis werd ik door Albert gebeld met de vraag of ik belangstelling had voor de Buitenlandcommissie. Uiteraard werd ik met die vraag overvallen. Ik reageerde op zich wel positief, maar wilde wel meer weten van het werk van de commissie.

Na wat heen en weer gepraat is er een afspraak gemaakt voor een gesprek met enkele prominente leden van de commissie (ik meen Albert Hoogendoorn, Daan Knevelbaard en Jan Weinreich). Het gesprek is geweest en de wederzijdse bevindingen bleken zodanig dat ik tot de commissie ben toegetreten.

Tegelijkertijd ben ik van Le Champion lid geworden. Dat zal dus eind 1990 hebben plaatsgevonden. Daar heb ik nooit spijt van gehad, want Le Champion heeft mij gelegenheid geboden om alle jaren met echte fietsliefhebbers op pad te gaan voor tochten in grote delen van Europa. Voor mij en voor mijn deelnemers was het fietsterrein met name te vinden in het (hoog)gebergte van Frankrijk, Italië, Zwitserland, Oostenrijk. Later heb ik nog reizen meegemaakt op Bali/Lombok, Thailand en Spanje.

In 2015 kwam binnen Le Champion een andere wind te waaien en is de Buitenlandcommissie als zodanig opgeheven, hetgeen door de zittende leden van die commissie ernstig werd betreurd, maar onvermijdelijk was.

Mijn lidmaatschap met de club is dus inmiddels – gerekend vanaf 1990 - opgelopen tot ongeveer 29 jaar. Druk heb ik het er eigenlijk altijd wel mee gehad, maar dat is een keuze die ik als vrijwilliger steeds zelf heb gemaakt. Ook nu nog draag ik mijn steentje af en toe bij door medewerking bij de Halve van Egmond en het Soester Wandelweekend in de regio Baarn.

Het Le Championgevoel is er dus nog steeds en zal wel niet meer verdwijnen.

